

SÁNTA GÁBOR

Légykapókö

Az alábbi beszélgetés néhány órával ezelőtt hangzott el az egyik szegedi kocsmában. Nem állítom, hogy szóról szóra képes vagyok felidézni a délután elmondottakat, nem is lehet, de nagyjából mégis úgy történt minden, amint lejegyeztem. Kálmán barátom pár nappal korábbi dühöngése viszont csak most, írásom javítgatása közben jutott eszembe. Az újságban olvasott valami helyi vonatkozású cikket, az izgatta fel. „A fenébe is! Kakukkfészek, valóságos kakukkfészek ez a város! Nálunk nem az idegenek túrják ki az ittenieket, hanem a fészek löki ki a maga porontyait. A máshonnan jöttek csak elfoglalják a megüresedett helyeket. A fenébe is!” Az asztalt verte. „Még-hogy illat?! Egy normális városnak igen, annak tényleg illata van, mint az őszi avarnak, a friss fenyőhajtásnak, a mazsolának, vagy a fiatal lányok hajnali ágyneműjének... Lokálpatriótává válsz, amint belélegzed. De itt? Ismersz-e még egy nagyvárost ebben az országban, ahol illatnak nyoma sincsen? Itt, barátom, szag van és feszültség. Gyűlölet és rosszkedv, meg arzén. Légykapókö, ahogy mifelénk mondják. Arzén! Arzén! Szeged ezzel etet. Észrevetted-e már, hogy mennyi itt az összetört, gyomorbeteg ember?! Ez a város felnevel, aztán kilök, mint egy éjszakai szórakozóhely. Patrióta lokál! Örökös lárma, mint a nádasban, melybe róka tévedt. Kakukkfészek!” Annyira kiabált, hogy csitítani kellett. De ez csupán most jutott eszembe, aztután, hogy a legutolsó beszélgetésünket felidéztem. Azonban úgy látszik, csak én feledkeztem meg róla.

Vagy én sem?

*

Szegeden nincsenek kocsmák.

Ez persze így nem igaz. Helyesebben: alig egy-két kocsmá található a szülővárosunkban. Kocsmá, igazi kiskocsmá, afféle meleg fészek, ahol a vándormadarak és a nem-költözők egyaránt otthonra és egymásra lelnek. Olyan, amit egy angol merev részegen is *pub*nak nevezne.

Szeged a talponállók és az éttermek városa. Átmenet köztük alig-alig akad, ahol a magunkfajta jól érezhetné magát. Ahová elsősorban beszélgetni jár a madár, és nem inni. Ámbár...*

Szeged kevés kocsmájának egyikében üldögeztünk Kálmánnal. Késő délután a legjobb ezen a helyen. Többnyire már minden asztal foglalt, de még sincs tömeg, és a halk duruzsolást sem nyomta még el az általános zsongás. Zene szól, főleg blues, enni-inni egyaránt lehet.

És persze beszélgetni.

– Te, Kálmán! Tudtad, hogy már ökörszemfészekben is találtak kakukkfőiókat? Gondoltad volna?

* A bár az más. A bár az sárgarigó és sarlósfecské. Megtévesztő a hasonlóság: csak látszat-rigó és látszat-fecské. *Kvázik*. Az előbbi valójában málinkóféle, az utóbbi pedig a kolibrikkal tartja a rokonságot, még ha csak úgy balkézről is.

A presszó, a szocialista fauna e jellegzetessége nem számít. Közönséges, mint egy tőkés réce.

Kálmán azonban nem figyel. Dühös. Most látszólag azért, mert szeretem a dinynevodkát, és ezt ő, a sör- és pálinkapárti „gennyes szokásnak” tekinti. Én viszont tudom, hogy egészen más bántja, de hogy mi, azt talán még ő sem tudná pontosan megfogalmazni. Olyan ember, aki nem tud felejteni; a kérődzők fajtájából való. Megrágtá az élet, és most ezen rágódik folyton-folyvást. Mintha a katicabogárnak az lenne a rögeszméje, hogy valami eredendő bűne miatt pettyes. Kényszer ez Kálmánnál, bár az emberek többnyire szándékos öngyötrésnek nevezik.

Végül mégis a szemembe néz.

– Kambodzsában élnek-e kakukkok? Erre válaszolj, nagyokos!

– Mi? Kambodzsában? Én az ökörszemről kérdezlek, te pedig úgy teszel, mintha nem is hallottad volna... És különben is: mért pont Kambodzsában?

– Miért ne? Ez valójában sokkal fontosabb kérdés, mint a te ökörszemed, meg a drágalátos fészke...

– Igen? – indulatossá tett a mogorvasága, pedig amúgy hozzászoktam már. – Hát idefigyelj! Engem meg a te Kambodzsád nem érdekel! Vedd tudomásul!

– A mi Kambodzsánk...

– Csak a tied, barátom. Nekem semmi közöm hozzá.

– Nono...

– Mit nono?! Értesz is te a madarakhoz! A fenét értesz!

– Csak nehogy csalódjál...

Hallgattunk. A pincér élénk tette a következő kör dinynevodkát és sört. Kálmán gonoszul méregette a poharamat.

– Legalább pálinkát innál! A mérges embernek mérges ital való...

– Kálmán!

– Jó, jó. Felejtsd el... Szóval kétségbe vonod a madártani ismereteimet? Nos, jobb, ha tőlem tudod, hogy a Földön százhuszonnyolc kakukkfaj ismeretes. Nálunk főként a vörösbecyget és a nádírigót szemeli ki gazdamadárnak a mi derék fészekparazitánk. Azokat inkább a hegyekben, emezeket pedig a sík vidékeken szerencsételti...

– Kálmán! – ez az ember örök rejtély a számomra. – Mióta érdekel téged az ornitológia?!

– A madártan – és csak gúnyos mosoly a válasz.

Kortyolt egyet a söréből, majd dohányt és papírt vett elő. („Sok mindenbe bele-sodródhat az ember – szokta mondogatni –, ha maga sodorja a cigarettáját.”) Rágyújtott.

– Szóval... Ismereteim szerint már legalább harminc madárfaj fészkeben találtak kakukkfiókat Magyarországon. *A tojó akkor rakja tojását a kiszemelt fészekbe, amikor annak gazdája nem kotlik, és nincs a fészek közelében. A tojó a fészekre ül, ha nem fér rá, akkor azon kívül, a talajra rakja tojását, majd a csőrébe fogva helyezi a gazdamadár tojásai közé.*

– Döbbenetes! De mi a biztosíték arra, hogy a szerencsétlen szülők fiókái nem kelnek ki hamarabb és nem nyomják össze vagy törik szét a kakukktojást?

– „Biztosíték”? Miféle biztosíték? „Szerencsétlen szülők”? Mennyi marhaságot tudsz beszélni, öregem! Már megbocsáss! Barátom, ezek emberi fogalmak! A természetben nincs se biztosíték, se szerencsétlen szülő. A természet nem moralizál. A moralizálás a mi kakukkfiókánk, és a cselekvés képességét túrja ki belőlünk...

Megint hallgattunk. Kálmán elém lökte a dohányzacskóját.

– Nesze! Sodorj magadnak is egyet! – láthatóan ismét visszafogta magát. – A kakukkfióka nagyon gyorsan kel ki a tojásból; mindössze tizenkét nap kell hozzá. Amint megszabadul a mészburkától, rögvest kezelésbe veszi fészektestvéreit...

- Döbbenetes! – engem főként Kálmán tudása bűvölt el, de ő másképpen értette. – „Döbbenetes”. Ezt sem ismeri a természet... Nézd, a természet „szókincse” igen szegényes. Csupán egyetlen szót ismer, mégpedig a *természetest*. Egyébként a te ökör... – húzott egyet a korszójából – ...szemednek is ez a magyarázata – ismét kortyolt egyet. – Elképzelem, amint most arra gondolsz, hogy azok a szerencsétlen ökörszemek mennyit melózhatnak, amíg teletömik férgekkel meg legyekkel örökké éhes óriáscecsemmőjüket...

Untam a kioktatást, az olcsó szellemeskedést, és már Kálmán kakukkológiai ismeretei sem érdekeltek. Megpróbáltam másfelé terelni a társalgást.

- Mostanában annyit beszélnek az urbanizációról. Te is úgy gondold, hogy Szegeden rengeteg kakukk él?

Mintha nem is hallotta volna. Az előbbieket folytatta tovább.

- Az nem érdekel, hogy vajon miért nem veszi észre a gazdamadár az idegen tojást? Hiszen a vörösbegy például jóval kisebb madár a kakukknál... Na?

- Az előbb én is kérdeztem valamit, Kálmán!

- Hát jó. Válaszolok magam: a pótszülő azért nem veszi észre a becsempészett tojást, mert a kakukknak a testéhez viszonyítva aránytalanul kis tojásai vannak. És tudod, mit csinál annak érdekében, hogy a kiszemelt nevelőszülőknak ne tűnjön fel a tojás-többlet?

- Nem érdekel, Kálmán!

- Nem? Téged semmi sem érdekel! Sem a plusztojás, sem Kambodzsa. Pedig ezek nagyon is összefüggnek...

Újabb sör, újabb vodka és újabb cigaretta következett. Közben nagyon elkeseredtem. Kálmánt távolinak, magamat meg nagyon magányosnak éreztem. Makacsul a poharamat bámultam. Sejtettem, hogy Kálmán néz engem, és hogy pontosan tudja, mi zajlik bennem. Ilyenkor, merthogy a magamba roskadás gyakorta megesik velem, mindig Csónaki Zsombor történeteivel hozakodik elő. Ezeket különben élvezem, de most valami hisztéria kerített hatalmába. Rikácsoltam, hadonásztam és közben, akár egy kívülálló, döbbenten figyeltem saját magamat.

- Tudod, mit? Nem érdekelnek a történeteid! És... a meséid sem! Mindenfélét összezagyválsz és közben úgy teszel, mintha bármihez is értenél. – Tudtam, hogy igazságtalanul bántom, de akkor már nem volt megállás. – Kálmán, te tényleg azt hiszed, hogy beveszem a szövegeidet?! Most kakukk, máskor meg...

Már nemcsak én és Kálmán voltunk a közönségem; a szomszédos asztaloknál ülők is mind engem néztek.

- *Ki mondta, hogy mi vagyunk a felsőbbrendű faj ebben a szarfészekben? A seggemen mászkáló legyek magasróptű filozófia-előadást tartottak a kérdésről...*

Folytak a könnyeim. Azt hiszem, már akkor részeg voltam.

- Ez *Brautigan* – mondta Kálmán, és megszorította a karomat.

- Mi?

- *Brautigan. Egy déli tábournok az amerikai polgárháborúban.* Én adtam a kezébe. Örülök, hogy elolvastad... Egyébként amit a kakukkokról mondtam, az mind igaz. Vagyis nem akartalak megetetni semmivel. Már nekem sem hiszel? Senkinek sem? Ámbátor... Talán igazad lehet. Csónaki szerint mi mindannyian a Legyek Évében...

- Olyan nincs is! – minden különösebb meggyőződés nélkül próbáltam leállítani Kálmánt. – Olyan egyetlen naptárban sincsen! Még a keletiekében sem. Patkány, Kígyó, Majom meg Disznó az van, de...

– Csónaki szerint *mi mindannyian a Legyek Évében születtünk*. – Megadtam magam: legyen. – Egyszer mesélt nekem valami Saint-Germain nevű grófról. Legalábbis az az alak így mutatkozott be Csónakinak, ha jól emlékszem...

– Kérlek, egyszer egy csodaszép parkban sétáltam. – emlékezett Csónaki. – Rojtos idegrendszeremnek jót tett a friss levegő és a gyaloglás. Egy kissé elfáradtam, de ezzel együtt kitűnően éreztem magam. Illetve, csak érezhettem volna, ha nem látom meg azt az oszladozó kutyatetemet, amikor éppen pár tő botanikai ritkaság fölé hajoltam. De hát megláttam.

– Egy dögöt?

– Aha. Pontosan olyat, amilyent Baudelaire barátunk megénekelte. Kövér pondróktól mozgott a tetem, szinte hallani lehetett a férgek jóízű csámcsogását. Na, ott kellett volna rögzíteni Cage 4' 33"-át! Az lenne ám a felvétel! Kívülről, a foszló bundán tarka legyek százai maszatoltak, drágakőmorzsaként díszítve azt az ocsmányságot. Undorított a látvány, hányinger kerülgetett. Gyorsan elfordultam, és... akkor vettem észre Saint-Germaint. Egy félig összetört padon ült. Ismered ezeket, amelyekbe szíveket, neveteket és évszámokat szoktak vésní a lelkes természetbarátok...

– Ő szólított meg?

– Látszólag nem is figyelt rám. Kitartóan bámult egy legyet. Egy kövér, kék potrohos legyet, amely duruzsolva vergődött a kezében. Valószínűtlenül vékony, póklábszerű ujjai úgy bántak azzal a semmi lényel, mintha porcelánból vagy tojáshejéből lenne. Láthatóan nagyon vigyázott arra, hogy össze ne nyomja a törékeny testet. Simogatta a légy szárnyait és közben érthetetlen szavakat dünnyögött. A szemei... Igen, a szemei keltették fel leginkább az érdeklődésemet. Bennük az élvezetnek az az össze-tevészhathetetlen kifejezése tükröződött, amellyel a cukrászda kirakata előtt álló kisgyerek választ kedvenc süteményei közül. Amikor pedig sárgás, beteges nyelvvel lassan körbenyalta a száját, önkéntelenül arra gondoltam, hogy egy áldozatára leselkedő óriásvarangyot látok.

– És a jelenléted? Nem zavarta?

– Nem. Láthatóan teljesen lekötötte a figyelmét a napfényben türkizkéken szikrázó szőrös légypotroh.

– Mit bámult rajta?

– Hát... Egy ideig valóban csak bámulta, ám aztán két ujjával óvatosan megfogta a légy egyik lábát. A pupillái kitágultak. Olyan közletről nézte azt a semmi állatot, hogy a szemeik csaknem összeértek. Szinte észre sem vettem, amikor leheletfinom mozdulattal kitepte az elsőnek kiválasztott apró lábat. Egy ideig érdeklődéssel vizsgálta, mintha maga is megdöbben volna tettén. Végül unottan eldobta. A maradék lábakkal hasonló alaposzággal, de jóval csekélyebb érdeklődéssel végzett. Hosszú körmei finom csipeszként dolgoztak. Amint elkészült, ismét önfeledt vizsgálódásba merült. Szemei mohón tapogatták végig a megcsonkított légytest minden maradék ízét. Mindezt pontosan úgy, ahogyan az igazi ételkülönlegességeket szokás mustrálni: előbb a szem lakik jól, aztán az orr, majd, közvetlenül azután, hogy a szájban összefut a nyál, a nyelv körbenyalja az ajkakát, végül a nyelés következik. A látvány azonban mindenképpen az első helyen szerepel... A férfit valószínűleg a napfényben kaleidoszkópként pompázó nagy légysemek ígézhetették meg leginkább, mert ismét azokat bámulta. Szinte farkaszenemet nézett velük. – Zsombor az emlékezés közben egyre izgatottabb lett, izzadó tenyerével a kabátját markolászta. – Saint-Germain ekkor óvatosan elengedte az egyik szárnypárt. A légy duruzsolt valamit utoljára, és elköltözött az Örök Disznóólak

Vidékére. A gróf úr valószínűleg észre sem vette áldozata kimúlását. Kitépte az elengedett szárnyakat, majd szabadon maradt ujjával megfogta a szinte teljesen lecsupasztított testet, és a másik szárnypárral is végzett. Az eldobott testrészek parányi propellereként pörögtek a mozdulatlan levegőben. A férfi egy pillanatig utánuk nézett, majd egy hirtelen mozdulattal a szájába gyömöszölte a szivacsos légytestet...

– Mit csinált, Kálmán?

– A szájába gyömöszölte... Zsombor persze alig kapott levegőt az undortól és a meglepetéstől. A légyevő nem zavartatta magát. Komótosan megrágtá, és nagyot nyelve, egy béka jéghideg nyugalmaival a megfelelő helyre juttatta a húscsafatot. Öblös böffentés után váratlanul a még mindig a száját tátó Csónakihoz fordult:

– Ne bámulj, fiam! Inkább gyere közelebb, ezen a padon mindkettőnknek van elegendő hely... Leshetnének együtt is a legyeket! Mit szólsz hozzá?! A Teremtő legnagyobb alkotása ez a csöppnyi állat. – Zsombor képtelen zavarában vihogott. – Ne vess csak! Ti úgyis mindenben nevettek... Csak nehogy ti is túl későn jöjjetek rá... Nem hiszel nekem? De nézd csak! Hopp, megvan! Hát nem ennivaló?! *Lucilia sericata*. Selymes döglégy. Pompás példány. Talán elhullott állat lehet a közelben. Onnan jöhetett. Nézd ezeket a szépséges rubinszemeket! És a tor meg a potroh smaragdöldjé? Mint egy repülő ékszer. Vajon észrevetted-e már ezeket a parányi selyempihéket a potroh felületén?! Fogadni mernék, hogy eddig még sohasem tűnt fel neked. Simítsd csak meg! Ugye, hogy bármelyik macska szőrénél bársonyosabb?!

Felém nyújtotta zsákmányát, és mosolyogva biztatott, fogadjam el nyugodtan, kutyabajom sem lesz tőle. Sőt! Én azonban még mindig bénultan bámultam. Így a figyelme ismét a légy felé fordult.

– Tudod, általában szívós kis jószágok ezek... Istenem, mi mindent kibírnak! De ezt valószínűleg egy kicsit megnyomhattam... – most megint engem mustrált. – Az arcodon ugyanazt látom, mint a legtöbb emberén: hogy a légyevés undorító dolog. Igen. Igen. Ne is tagadd! De vajon gondoltál-e már valaha is arra, hogy szerte a világon mennyi, számotokra undorítót tartanak valódi csemegének az emberek? Férgeket, rovarokat, puhatestűeket és kígyót. *Kígyót!* A fecskéfészekről meg mindenféle tengeri micsodáról nem is beszélve... Akkor éppen a légy lenne kivétel, fiacskám? Miért? Miért?

Megpróbáltam dadogva közbeszólni, hogy betegségeket terjesztenek, és hogy erről sokat hallani. Saint-Germainnek a könnye folyt, úgy kacagott.

– Ugyan már! Betegségeket? Az emberek ostobák, és az ostobák össze-vissza fecsegnek. Mindenféle szedett-vedett ideológiák mögé rajtik előítéleteiket. Végül aztán maguk is elhiszik a saját meséiket. Betegségeket... Persze, ez a kedves kis állat sokféle megfordul, és mivel nemigen válogat, ezt-azt fel is szív. Azt azonban meg tudnád-e mondani, barátocskám, hogy egy kapirgáló csirke miket szedeget fel? És szerinted a pontyok mit esznek? Na? Ugye, erre még sohasem gondoltál? Akkor éppen ezekkel a kis legyekkel szemben vannak előítéleteid? Ugyan már!

Miközben a fejét csóválva szónokolt, a kezeivel szakszerűen megtisztította a légytestet, majd a szájába gyömöszölte. Úgy nyalogatta az ujjait, olyan átszellemült ingyenc technikával, ahogy azt ma már csak a kosztümös filmekben látni.

– Egy kék dongólégygel kezdtem. – Kezét a kabátjába törölte. – Istenem, egy *Calliphora vicina*... Csodálatos acélkék potrohája miatt esett rá a választásom. Ma is világosan emlékszem arra az első élményre. Ahogy ügyetlenül megtisztítottam, ahogy tétován bekaptam... Aztán megkóstoltam a következőt, majd egy másikat, és azóta számtalant. Amelyik légy az utamba került, azt én megfogtam és megettem. Ma már szinte teljesen ezeken élek...

Közbevettem, hogy télen bizony éhezni fog.

– Látom, ha finnyás is vagy, azért gondolkodsz. – Elismerően hunyorgott. – De nyugodj meg, fiacskám! Bekapnivaló télen is éppen elég akad... Különben pedig kidolgoztam egy eljárást, amelynek segítségével a tenyészpéldányaimat egész télen át szaporíthatom. Már legalább egy tucat légyfaj élő példányait gyűjtöttem be, az első kukacok bármikor kikelhetnek... Ebből is láthatod, hogy én *csak úgy* nem eszek meg bármit, ami az utamba kerül. Tudományosan csinálom. A legyekkel foglalkozó szakirodalom többségét már elolvastam. Mondhatom... Minden fontosabb dolgot ismerek velük kapcsolatban, a belső szerveik működését éppen úgy, mint a lábaikon található szőrszálak számát. A hazai légyfaunának talán nincs is nálam alaposabb ismerője. Gyakorlatilag mindet ismerem. Hogy ez döglégy, az házilégy, amaz húslégy, ez pedig viráglégy... Az, amelyik ott repül. Aztán vannak még dongólegyek, öveslegyek és katonalegyek, hogy csak a legízletesebbeket említsem. Meg van pöszörlégy is. Na, ez úgy néz ki, mint egy apró, barna bundás, repülő medvebocs. Ebből a csemegéből még csupán egyszer ettem. De minden vágyam, hogy... hogy... Istenem!

– Mi... Mi történt, Kálmán? Jól vagy?

– Tessék? Ja, persze... Zsombor is éppen így dadogott. A légyevő ugyanis váratlanul elkezdte kapkodni a fejét, majd néhány ugrás következett. Aztán a kutyatetemhez közeli bokorba vetette magát. Piszkosan, gyűrötten, de átszellemült, boldog mosollyal az arcán tért vissza a padon ülő Csónakihoz.

– Amiről éppen beszéltem... Soha ilyen szerencsét! Pöszörlégy. Gyakori pöszörlégy a teljes neve. Gyakori, de mondom, ezen kívül én még csak egyszer találkoztam vele. *Bombylius medius*. Micsoda fenséges aromája van! Édeskés, mandulaszerű. Talán a virágportól... Ehhez képest még a böglyök is keserűek! Pedig azok... Nem próbálok meg?! Lemondok róla a javadra...

– Csak nem azt akarod mondani, Kálmán, hogy a barátod elfogadta azt az izét... azt a legyet?! – a gyomrom émelygése állandósult; sokat ihattam. A nyelvem annak ellenére akadozott, hogy pontosan tudtam, mit akarok mondani. – Ha Csónaki egyszer regényt akarna írni...

Kálmán hümmögött.

– A gróf úr meggyőzőnek tűnt. Csónaki valóban úgy döntött, hogy kipróbálja a légyevést. Egy próbából még semmi baj nem lehet. Előtte az élő példa. Ha pedig tényleg olyan finom... Hiszen az afrikaiak, meg az indiánok, és Polinéziában is... Kezét nyújtotta a repülő medvebocsért.

– Ahá... – Saint-Germain biztatóan mosolygott. – Ahá... Jól van. Igazi, beleváló, bátor fiatalember vagy. Ilyenekre van szüksége a hazának.

– A hazának, Kálmán? *A hazának?*

– Csónaki így mesélte... De maradj már! Mindjárt befejezem. Szóval... Csónaki zavartan bámulta az ujjai között vergődő barna legyet. Hiába látta többször is, nem igen tudta, hogyan lásson hozzá. A légyevő persze segített neki.

– Nézd csak! Ismét fogtam egy legyet. *Eristalomyia tenax*. Közönséges herelégy. Az íze, akár a madártejé. Ezen megmutatom, miként kell ezt a csodalényt evéshez előkészíteni. Csináld utánam! Meglátod, milyen könnyen belejössz majd!

Villámgyorsan végzett a léggel. Csónaki ügyetlenül utánozta. Nem lehetett könnyű dolga, egy halat sem képes lepikkelyezni... A gróf úr a szájához emelte a legyet, majd a távolba révedve rágni kezdett. Csónaki egy pillanatig tűnődve bámulta az ujjai között megbújó húscsapatot, aztán elszántan a szájához emelte...

- Kálmán!

- Mondom, a szájához emelte a húscsapatot, közben a légyevőre pillantott. Az kaján vigyorral nézett rá, és ismét emelte az öklét. Érted? A két kéz együtt emelkedett. Saint-Germain szájánál aztán az ököl kinyílt, mint egy ötszirmú virág. A tenyerén az izzadságtól nedvesen, a szorítástól kissé kábán, de *sértetlenül* ott mászkált az előbbi herelégy...

- És Csónaki? Csónaki bekapta?

Kálmán kiitta a maradék sörét. A korsót bámulta, közben a szája, alig észrevehetően, ütemesen mozgott. A fogait csikorgatta. Bár az is lehet, hogy csak morgott valamit.

- Kálmán! Csónaki bekapta a legyet?

- Tudod-e, mit csinál a kakukktjő annak érdekében, hogy a kiszemelt pótszülőök ne vegyék észre a tojástöbbletet? Na?

- Tessék? Ezt már kérdezted, Kálmán! Akkor sem érdekelt, és addig most sem fog, amíg nem válaszolsz a kérdésekre. - Igazán feldühített ennek az alaknak a lehetőségé. - Na, gyerünk! Mi lesz?!

- Egyszerűen lenyeli. A kakukktjő egyszerűen lenyeli a gazdamadár egyik tojását. Ezt teszi. Ami pedig...

- Kálmán!

Kálmán szavai belevesztek a kocsmá váratlanul felerősödő általános zsongásába. Az asztalunkhoz ismeretlenek telepedtek le, és a barátom azonnal élénk társalgásba kezdett velük.

